

Korsfestelsen
fant ikke
sted på en
fredag

Korsfestelsen fant ikke sted på en fredag

Hvitt skal ikke selges. Det er en gratis opplysningsbrosjyre i offentlig-rettens interesse, utgitt av Guds Verdensbevis Menighet.

Norsk utgave av
The Crucifixion Was Not on Friday
Opprinnelig skrevet av Hermann J. Hörl
© 1985, 1987 Guds Verdensbevis Menighet
Alle rettigheter forbeholdes
Trykt i England

ISBN 0-943093-50-3

Korsetelsen
fant ikke
sted på en
fredag

Hftet skal ikke selges. Det er en gratis opplysningstjeneste i offentlighetens interesse, utgitt av Guds Verdensvide Menighet.

Norsk utgave av
The Crucifixion Was Not on Friday
Opprinnelig skrevet av Hermann L. Höh
© 1986, 1987 Guds Verdensvide Menighet
Alle rettigheter forbeholdes
Trykt i England

ISBN 0-943093-50-3

***Påskesøndag er ikke til minne
om oppstandelsen! Kristus døde
ikke på langfredag! Her følger
bevis på den sanne dato for
korsfestelsen og oppstandelsen.***

Enten er «langfredag-påskemorgen»-tradisjonen en fabel, eller så har du ingen Frelser! Jesus gav bare ett tegn for å bevise at han var Messias. Og det tegnet gjaldt hvor lenge han skulle være død og begravet.

Merk Jesu egne ord med hensyn til det eneste tegn som skulle bevise at han var Messias: «En ond og utro slekt kroyer tegn, og tegn skal ikke gi dem, uten profeten Jonas tegn. For likesom Jona var tre dager og tre netter i fiskens buk, således skal menneskesønnen være tre dager og tre netter i jordens skjød» (Matt. 12:39-40).

Hvis Jesus ikke oppfylte dette tegnet, da var han en bedrager, og du er uten Frelser!

Selvfølgelig, teologer og lærde benekter at Jesus oppfylte dette tegnet. De sier at han bare var i jordens skjød én dag og to netter — halvt så lenge som han sa han ville være der! Og dermed benekter de det eneste bevis som Jesus gav på at han er Messias, verdens Frelser.

Dat ble profetert

Visate du at det ble profetert at mange ville benekte dette tegnet — at de ville benekte at Jesus virkelig er Kristus selv? Slå opp i Skriften

KORSFESTELSEN FANT IKKE STED PÅ EN FREDAG

Enten er «langfredag-påskemorgen»-tradisjonen en fabel, eller så har du ingen Frelser! Jesus gav bare ett tegn for å bevise at han var Messias. Og det tegnet gjaldt hvor lenge han skulle være død og begravet.

Merk Jesu egne ord med hensyn til det eneste tegn som skulle bevise at han var Messias: «En ond og utro slekt krever tegn, og tegn skal ikke gis den, uten profeten Jonas tegn. For likesom Jona var tre dager og tre netter i fiskens buk, således skal menneskesønnen være tre dager og tre netter i jordens skjød» (Matt. 12:39-40).

Hvis Jesus ikke oppfylte dette tegnet, da var han en bedrager, og du er uten Frelser!

Selvfølgelig, teologer og lærde benekter at Jesus oppfylte dette tegnet. De sier at han bare var i jordens skjød én dag og to netter — halvt så lenge som han sa han ville være der! Og dermed benekter de det eneste bevis som Jesus gav på at han er Messias, verdens Frelser.

Det ble profetert

Visste du at det ble profetert at mange ville benekte dette tegnet — at de ville benekte at Jesus virkelig er Kristus selv? Slå opp i Skriften:

«Men det oppstod også falske profeter blant folket [på gammeltestamentlig tid], likesom det og blant eder [kristne] skal komme falske lærere, som skal lure inn vrang lærdommer som leder til fortapelse, idet de endog nekter den Herre som kjøpte dem... Og mange skal følge dem etter i deres skamløshet» (2. Pet. 2:1-2).

De mange fornekter i dag sin Frelser ved å tro en tradisjon som avviser det eneste tegn som Jesus gav for å bevise at han er Messias. Visste du at det først var etter at den siste av de tolv apostlene, Johannes, var død at «langfredag-påskemorgen»-tradisjonen begynte å spre seg blant kirkesamfunnene?

Hvor lenge død og begravet?

La oss granske Jesu egne ord, i evangeliene, for å finne ut om han mente det han sa om Jonas tegn. Ventet Jesus virkelig å være begravet i jorden i tre døgn? Merk Markus 8:31: «Og han begynte å lære dem at Menneskesønnen skulle lide meget og forkastes av de eldste og yppersteprestene og de skriftlærde og ihjelslås og oppstå [fra graven] tre dager etter.»

Fattet du dette? Jesus sa ikke «en og en halv dag etter». Han sa «tre dager etter».

Tenk deg om! Hvis Jesus ble korsfestet og begravet sent på «langfredag», da ville én dag etter være lørdag kveld, to dager etter ville være søndag kveld, og tre dager etter ville være mandag kveld. Men Jesus oppstod lenge før mandag kveld. Enten ble Jesus ikke korsfestet på «langfredag», eller så oppfylte han ikke tegnet, og dermed er han en bedrager og ikke vår Messias.

Oppfylte Jesus sitt tegn? Slå opp på Matteus 28:6. Her er engelens vitnesbyrd: «Han [Jesus] er ikke her; han er oppstanden, som han sa.» Jesus oppfylte tegnet til punkt og prikke. Han er Frelseren. Da kunne han ikke ha blitt korsfestet på langfredag!

Men dette er ikke alt. Slå opp på Johannes 2:19, 21: «Jesus svarte og sa til dem: Bryt dette tempel ned, og på tre dager skal jeg gjenreise det... Men han talte om sitt legemes tempel.»

Hvis Jesus var blitt korsfestet og begravet på fredag ettermiddag og var blitt gjenopplivet søndag morgen, da

ville tempelet — hans legeme — ha vært gjenreist på en og en halv dag. Men Jesus sa ikke at det skulle skje på en og en halv dag. Ikke en gang på to og en halv dag, men på tre dager — 72 timer.

Med andre ord, tre døgn etter sin død, hver på 24 timer, ville han igjen bli levendegjort som en udødelig ånd ved en oppstandelse. Jesus mente nøyaktig hva han sa.

Men Jesus erklærte også at han ville oppstå på den tredje dag. La oss igjen anta at Jesus ble korsfestet på en fredag. Hvis han skulle oppstå første dag etter sin korsfestelse, ville han ha blitt oppvekket på en lørdag; hvis på annen dag etter sin korsfestelse, ville han ha oppstått på en søndag. Men hvis han skulle oppstå tredje dag, ville han ha oppstått på en mandag.

Men Jesus var allerede oppstått søndag morgen. Fredag var helt tydelig ikke korsfestelsesdagen!

Hvordan Bibelen teller dager

I sin kommentar til Matteus 12:40 siterer Adam Clarke den jødiske Talmud til støtte for ideen om at tre døgn angivelig betyr én dag og to netter! «Syvendedags-adventistenes bibelkommentar» antyder det samme.

Men Bibelen blir ikke tolket av den jødiske Talmud eller av en kommentar av mennesker. Jesus avviste de eldstes tradisjoner.

Review and Herald, Syvendedags Adventistsamfunnets offisielle publikasjon, regner opp flere skriftsteder som, hevder de, indikerer at tre døgn ikke betyr mer enn ett og et halvt døgn! La oss se om Skriften støtter disse påstandene.

Her er det første skriftstedet de tilbyr som «bevis» for at «etter tre dager» *ikke* betyr etter tre dager!

Kong Rehabeam sa til folket som kom for å møte ham: «Gå bort og vent i tre dager, og kom så hit til meg igjen! Så gikk folket bort» (2. Krøn. 10:5). Samme hendelse er nevnt i 1. Kongebok 12:5: «Gå bort og vent i tre dager og kom så hit til meg igjen.» Historien fortsetter i 12. vers: «Så kom Jeroboam og alt folket til Rehabeam den tredje dag, således som kongen hadde sagt: Kom til meg igjen om tre dager!» Eller: «Vent i tre dager og kom så hit.» Folket gikk bort «i tre dager» og vendte ikke tilbake før etter tre dager — «således som kongen hadde sagt».

La oss anta at de først hadde møtt kongen en eller annen gang på en fredag. Siden de var blitt bedt om å vende tilbake ved slutten av tre dager, kunne de ikke vende tilbake før samme tid på dagen, den følgende mandag. Var nå mandag «tredje dag» fra den dag da de opprinnelig hadde møtt kongen? Første dag fra fredagen var lørdag; annen dag var søndag; og tredje dag var mandag — nøyaktig den tid da kongen ventet at de skulle vende tilbake.

Mandag, ikke søndag, er tredje dag fra fredag.

Neste skriftsted som brukes for å bevise at «tre dager og tre netter» bare betyr én dag og to netter, er Ester 4:16 og 5:1. «Hold faste for min skyld,» sa dronning Ester, «så I hverken eter eller drikker noe i tre døgn, natt eller dag! Jeg og mine unge piker vil også faste på samme måte. Og så vil jeg gå inn til kongen.» «På den tredje dag kledde Ester seg i kongelig skrud» og gikk til kongen.

Hvilken dag var dette? Den tredje dag i fasten. Sett at dronning Ester sent fredag aften, kort før solnedgang, hadde bedt jødene om å faste. Første dag av deres faste ville ha vært lørdag; annen dag ville ha vært søndag; og tredje dag, mandag, ville dronningen ha gått inn i kongens palass. Er ikke dette klart og enkelt? Jødene fastet ikke deler av tre dager, men tre døgn, natt og dag.

Merk at i hvert av disse eksemplene betyr tre dager og tre netter nettopp tre dager og tre netter, ikke *deler* av tre døgn eller bare ett og et halvt døgn.

På hvilken dag fant korsfestelsen sted?

Jesus døde ca. tre timer før solnedgang på korsfestelsesdagen (Luk. 23:54). Siden Jesus sa at han ville «oppstå på den tredje dag» etter sin korsfestelse og død, er det klart at han ble levendegjort ved en oppstandelse nøyaktig da den tredje dag som fulgte hans begravelse, løp ut.

Da kvinnene kom til graven tidlig søndag morgen, var Jesus allerede oppstått. Engelen sa: «Han er oppstanden, han er ikke her» (Mark. 16:6). Selvsagt! Jesus var oppstått kvelden før.

Jesus oppstod fra graven sent lørdag ettermiddag — han var ikke ved graven søndag morgen. Tre dager før lørdag ettermiddag gir at korsfestelsen fant sted på onsdag,

beredelsesdagen til de usyrede brøds høytid. Torsdag det året må ha vært en *årlig* sabbat, den første årlige sabbat i de usyrede brøds dager.

For at vi skulle vite at sabbaten som fulgte korsfestelsen ikke nødvendigvis var den ukentlige sabbat, ble Johannes inspirert til å kalle den en «stor» dag (Joh. 19:31), som ifølge jødisk ordbruk betyr en årlig sabbat som kan falle på en hvilken som helst dag i uken.

Markus fortsetter der Johannes' beretning stopper ved å legge til at etter denne sabbaten, som var en stor dag, den første dag av de usyrede brøds høytid, kjøpte kvinnene vellyktende urter for å salve Jesu legeme (Mark. 16:1). Disse urtene kunne ikke ha vært innkjøpt på torsdagen, den årlige sabbaten; de måtte ha blitt innkjøpt på fredagen. Da de hadde gjort sine innkjøp, tilberedte de disse salvene, «og sabbaten over holdt de seg stille etter lovens bud» (Luk. 23:56). Dette var den syvendedagssabbaten som Jesus, mot slutten av dagen, ble oppreist fra de døde på.

Slik beviser Bibelen at oppstandelsen ikke fant sted søndag morgen og korsfestelsen ikke på en fredag. Det var to adskilte sabbater den uken, den ene en årlig sabbat, den andre en ukentlig sabbat.

Slå igjen opp på Markus 16:9. Dette verset gjør det klart at Jesus ikke oppstod og forlot graven søndag morgen. I den opprinnelige greske tekst refererer uttrykket «tidlig den første dag i uken» til den tidlige del av døgnet — kvelden — siden døgnet ble regnet fra solnedgang.

Jesus hadde allerede stått opp fra graven tidlig om kvelden før søndag morgen. Det betyr at han allerede var oppstanden natt til søndag. Dette skjedde tre døgn etter at han ble begravet og gravhvelvingen lukket til. Vi leser i Lukas 23:54: «Det var beredelsesdagen, og sabbaten stundet til.» Det var altså meget sent på beredelsesdagen for høytiden eller den første årlige sabbat, og den nye, store sabbaten var så vidt begynt da Josef fra Arimatea avsluttet gravleggelsen.

Hvordan det hele begynte

Det var de såkalte «apostoliske fedre» som nedsenket i hedenske tradisjoner først begynte å lære at korsfestelsen fant sted på en fredag. Likevel innrømmer de at den eldgamle

skikken med å faste på onsdag — den virkelige korsfestelsesdagen, som vi så — hadde sitt utspring i «den dag da Jesus ble forrådt» og «da synedrion besluttet å drepe ham!» (*Schaff-Herzog Encyclopedia of Religious Knowledge*, art. «Fasting».)

Disse samme menn forsøkte snart å forandre Jesu fødselsår, året da han begynte sin forkynnergjerning, lengden på hans forkynnertid, dagen for hans død og for hans oppstandelse fra de døde.

Det eksisterer forbausende bevis på disse forsøkene på å forandre dagene for oppstandelsen og korsfestelsen. I en artikkel med titelen «The Chronology of Passion Week» («Lidelsesukens kronologi») i *Journal of Biblical Literature*, nevner James A. Walther at tallrike katolske forfattere i århundrer fastholdt at Jesus spiste påskelammet tirsdag aften, og at han ble tatt av den jødiske mobben tidlig onsdag morgen.

Walther erklærer: «Henvisninger i *Didascalia*, i Epifanius, i Victorinus fra Pettau . . . støtter dateringen av påske til tirsdag [aften] og den påfølgende arrestasjon av Jesus i morgentimene onsdag.»

Et av de første etterbibelske forsøk på å forklare hendelsene rundt oppstandelsen bort fra sent lørdag og til de tidlige timer søndag, skjedde i det falske «Peters evangelium», som sannsynligvis var bragt i omløp fra Rom omtrent på den tid da apostelen Johannes døde. Dette «evangeliet» sier følgende: «Og de dro naglene ut av hendene på Herren, og la ham på jorden . . . og jødene frydet seg, og gav hans legeme til Josef slik at han kunne begrave det . . . Og han tok Herren og vasket ham, og omsvøpte ham i et linklede, og bragte ham til sin egen gravhvelving . . . Og jeg og mine følgesvenner sørget; og da vi var såre til sinns, gjemte vi oss . . . Og etter alle disse ting fastet vi og satt og sørget natt og dag til sabbaten.

Men de skriftlærde og fariseerne og de eldste som hadde samlet seg . . . kom til Pilatus, idet de bønnfalt ham og sa: Gi oss soldater, slik at vi kan holde vakt ved hans grav i tre dager, så ikke hans disipler kommer og stjeler ham . . . Og sammen med dem kom de eldste og skriftlærde til graven, og etter at de, sammen med høvedsmannen og soldatene, hadde rullet en stor sten frem, satte de den foran åpningen til graven alle sammen; og de festet syv segl . . . og holdt vakt ved

den. Og tidlig om morgenen da sabbaten [grydde], kom det en mengde fra Jerusalem og området omkring, slik at de kunne se graven som var forseglet.

Og om natten da Herrens dag nærmet seg... ble graven åpnet — og Jesus var allerede oppstanden — han var der ikke (fra *Ante-Nicene Fathers* — «Fedrene fra før Nikaia», bind 10 s. 7-8).

Merk deg dette! Det blir sagt at mellom korsfestelsen og sabbaten fastet disiplene og Peter «natt og dag til sabbaten». Dette alene er en oppriktig innrømmelse av at korsfestelsen ikke fant sted på «langfredag»! Det var årtier senere at tanken om en korsfestelse på fredag og en oppstandelse søndag morgen ble alminnelig trodd.

Apostelen Paulus kalte Jesus Kristus vårt påskelam (1. Kor. 5:7). Ifølge evangeliene beretninger ble Jesus korsfestet på påskedagen, den 14. aviv (eller nisan), straks før de usyrede brøds høytid.

Hvilken dag var påsken?

Etter solnedgang om aftenen denne 14. aviv innstiftet Jesus den nytestamentlige påske. Skikken var at denne dagen også var en dag da all surdeig fullt ut ble fjernet så man bare hadde usyret brød igjen i hjemmene (Luk. 22:7-8). Se også Johannes 18:28 for bevis på at dette var påskedagen, den 14. nisan.

Jødene og Jesus og apostlene var enige om hvilken dag det var. Det var intet spørsmål om datoen. Men hvordan visste jødene hvilken dato det var? Hvordan visste Jesus og apostlene at dette var påskedagen, slik Gud hadde fastsatt den?

Fra Guds kalender, selvfølgelig! Påsken var den 14. dag i den første måned ifølge den hellige kalender som ble brukt av Jesus og jødene. Ut fra denne kalenderen kan vi vite nøyaktig hvilken ukedag påsken falt på i det året korsfestelsen fant sted!

Jødene holdt Guds kalender

Det er til jødene Gud betrodde sine åpenbaringer eller ord. Paulus erklærte: «Hva fortrinn har da jøden? ... Først og fremst det at Guds ord ble dem betrodd» (Rom. 3:1-2). Guds ord omfattet skriftene i Det gamle testamente,

kunnskapen om uken og om den hellige kalender.

Jødene bevarte kunnskapen om hvilken dag som er den syvende dag i uken for verden. Uten kunnskap om når en uke begynner og slutter, kunne vi aldri alene fra Bibelen ha visst hvilken dag den syvende dag i virkeligheten er. Ingen nasjon bevarte uken skikkelig før de lærte det av jødene!

Og på samme måte har jødene bevart Guds kalender. «Men,» spør du kanskje, «hva hvis noen jøder ikke trodde på Guds ord, medregnet den hellige kalender, som ble dem betrodd? Tapte eller forfalsket de dem?» Bibelen gir oss klart svaret i vers 3 og 4: «Om somme var utro, skulle da deres utroskap gjøre Guds troskap til intet? Langt derifra! la det stå fast at Gud er sanntru, men hvert menneske en løgner.»

Om jødene ikke trodde på det som Gud betrodde dem, måtte de likevel bevare dem, eller så har Gud sviktet å være Gud!

Hvis jødene ikke hadde bevart den hellige kalender etter korsfestelsen, da ville de kristne ikke vite når de årlig skulle holde påske eller noen av de andre av Guds høytidsdager som er befalt for den nytestamentlige tid (1. Kor. 5:8; 16:8; Apg. 20:6).

Gud påla jødene å bevare hans hellige kalender! Selv den store jødiske kalendereksperter Maimonedes, som levde for mange hundre år siden, erklærte at jødene bevarte kalenderen «som ble overført av de vise fra slekt til slekt ved Mose, vår lærers, autoritet . . . på grunnlag av beregning» (*Sanctification of the New Moon*, kap. 18, 7).

For å bevise når Jesu korsfestelse og oppstandelse fant sted, er det bare to ting som trengs. Det ene er å bestemme kalenderdatoene for påsken i årene for Kristi forkynnelse. Det andre er å bestemme det nøyaktige året for når korsfestelsen fant sted.

Den hebraiske kalender forteller når

Her er en tabell som er bekreftet av verker om den «jødiske» kalender, i virkeligheten Guds hellige kalender, som er korrekt i henhold til beregningsmåten helt fra Mose dager!

År
27 e.Kr.

påskedatoer
onsdag 9. april

28 e.Kr.	mandag 26. april
29 e.Kr.	lørdag 16. april
30 e.Kr.	onsdag 5. april
31 e.Kr.	onsdag 25. april
32 e.Kr.	mandag 14. april
33 e.Kr.	fredag 3. april

Plasserer man påsken på en fredag i året 30 e.Kr., bryter man en av den faste kalenderens regler, nemlig at intet vanlig år i den hellige kalender kan ha 356 dager. Vanlige år med tolv måneder kan bare ha 353, 354 eller 355 dager, et faktum du kan få bekreftet i *Jewish Encyclopedia*.

Noen teologer plasserer påsken i år 30 e.Kr. på fredag 7. april, 356 dager etter påsken i år 29 e.Kr. Tell selv! Denne datoen er to dager for sen. Andre plasserer den på torsdag 6. april. Men påsken i år 30 e.Kr. var ifølge beregningene bare 354 dager etter påsken i år 29 e.Kr.

Korsfestelsesdagen 14. nisan kunne ha falt på en onsdag i år 30, og også i år 31. Derfor, hvis du ønsker å tro at korsfestelsen fant sted i år 30 e.Kr. — noe den ikke gjorde — måtte du likevel innrømme at fredag ikke var korsfestelsesdagen!

For år 31 oppgir noen få oppslagsverk som ikke er kjent med reglene i den hebraiske kalender, feilaktig påskedagen, den 14. nisan, som mandag 26. mars. Men det er en måned for tidlig. Året 30–31 e.Kr. var et skuddår, dvs. den hadde 13 måneder. Påsken plasseres derfor 30 dager senere i 31 e.Kr., og på en onsdag.

Artaxerxes' dekret

Det er flere grunnleggende datoer som Kristi eksakte dødsår kan bli bestemt ut fra. Disse datoene er så nøyaktige at det ikke kan herske tvil om at påsken da Kristus ble korsfestet, falt på onsdag 25. april år 31.

Den første datoen er året da Artaxerxes utstedte sitt dekret om å gjenopprette og bygge opp Jerusalem (Esra 7). I Daniel 9:25–26 er det nedskrevet at det ville gå 69 profetiske uker til Messias skulle komme, hvoretter han skulle bli «utryddet», korsfestet, «ikke for seg selv» (eng. overs.), men for hele verdens synder.

69 profetiske uker er lik 483 år (69x7). Dette dekretet ble først utstedt av perserkongen Kyros i år 538 f.Kr. Det ble lagt til side og så utstedt igjen av perserkongen Dareios 1, for igjen å bli lagt til side og utstedt på ny av Artaxerxes 1.

Når vi bestemmer året da dette dekretet ble utstedt, kan vi fastsette det eksakte året, 483 år senere, da Kristus, Messias, begynte sin forkynnelse.

Man har funnet nedtegninger som ble skrevet i selve den måned da Artaxerxes, i hvis regjeringstid dette dekretet ble skrevet, kom til makten. Xerxes døde sent i desember i år 465 f.Kr., og hans sønn, Artaxerxes, besteg tronen samme måned.

Etter persernes vår-til-vår-måte å regne regjeringsår på, slik nylig oversatte forretningsdokumenter klart viser — strakte Artaxerxes' første år seg fra april år 464 til april år 463 f.Kr. Disse samme dokumentene viser at den jødiske høst-til-høst-måten å regne året på, satte Artaxerxes' første år til fra september år 464 til september år 463 f.Kr.

Tidsperioden fra dagen da den nye kongen besteg tronen til hans første regjeringsår, ble kalt hans tiltredelsesår, og ble betraktet som fullførelsen av den forrige kongens siste regjeringsår.

Astronomiske tavler som inneholder over et dusin nøyaktige nedtegnelser av formørkelser, beviser at Artaxerxes' første år etter jødisk beregningsmåte var 464-463 f.Kr.

Siden dette er jødiske nedtegnelser, ville Artaxerxes' syvende år, det året da han utstedte sitt dekret (Esra 7:8), strekke seg fra ca. september 458 f.Kr. til september 457 f.Kr.

Fra første til femte måned i Guds kalender — fra siste del av mars til siste del av juli, 457 f.Kr. — reiste Esra til Judea i Artaxerxes' syvende år, på den tid da dekretet gikk ut om å bygge Jerusalem som hovedstad i den gjenopprettede jødiske stat.

Og nøyaktig 483 år senere bringer oss til høsten år 27 e.Kr. — året da Messias skulle komme til syne.

Jesu alder da han ble døpt

Ifølge Daniels profeti ble Jesus salvet til Messias i år 27 e.Kr., som var 483 år etter Artaxerxes' dekret om å gjenopprette Jerusalem. Den neste kjensgjerning som vi må forstå, er Jesu

alder da han ble døpt og begynte sin gjerning.

Den eneste historiske beretning om dette ble skrevet av Lukas til Teofilus (Luk. 1:1-4). I denne beretningen blir det klart slått fast at Jesus «var omkring tretti år da han begynte sin gjerning» (Luk. 3:23).

Lukas visste hvor gammel Jesus var, siden han daterer årene for når Jesus ble født og døpt nøyaktig. Så når Lukas nevner at Jesus var «omkring tretti år», mente han at han ikke ennå var helt 30 år gammel, ellers ville han ha sagt «tretti år gammel».

Siden Jesus var omkring 30 år gammel høsten 27 e.Kr., må han ha blitt født høsten år 4 f.Kr.

Herodes' død

Tidspunktet da Jesus ble født, er viktig. Jesus ble født før kong Herodes døde (Matt. 2:15). Når døde så Herodes? Igjen er kritikerne i forvirring fordi de avslår å veie alle fakta.

Ifølge den jødiske historikeren Josefus døde Herodes «etter å ha regjert, siden han hadde utvirket at Antigonus ble drept, i fireogtretti år; men siden han ble utnevnt som konge av romerne, syvogtretti år» (*Den jødiske arkeologi*, 17. bok, 8, 1).

De to datoene for begynnelsen av Herodes' regjeringstid blir ikke bestridt, men blir angitt som henholdsvis år 37 f.Kr. og 40 f.Kr. Hvis man regner som Josefus gjorde, strakte det siste året av Herodes' regjeringstid seg fra omkring april år 4 f.Kr. til april år 3 f.Kr.

I *Den jødiske arkeologi*, 17. bok, 6, 4 nevner Josefus en måneformørkelse før Herodes' død. Beregninger viser at denne formørkelsen fant sted den 13. mars år 4 f.Kr. Men det var noen tid etter dette at Herodes dro over på den andre siden av Jordanelven for å bli helbredet for sine sykdommer. Selv om han fant ut at legene ikke kunne helbrede ham, kviknet han likevel nok til å vende tilbake til Jeriko. Der samlet han sammen og ønsket på å drepe alle de ledende menn i hele den jødiske nasjon. Og som om dette ikke var nok, lot Herodes sin sønn Antipater drepe fem dager før han selv døde.

Siden disse og andre begivenheter fant sted etter denne formørkelsen som blir nevnt av Josefus, og siden Herodes ifølge Josefus døde før en påske, må denne påsken

ha vært 13 måneder etter formørkelsen, og ikke én måned etter. En tradisjonell dato i den hebraiske kalender for Herodes' død legger den til 7. kislev (26. november) sent i året 4-3 f.Kr., den eneste dato som er i overensstemmelse med alle kjente fakta i historien.

Siden Jesus var omtrent 30 år gammel tidlig høsten 27 e.Kr., må han ha vært født tidlig på høsten år 4 f.Kr., kort tid før Herodes døde. Det er helt klart at Jesus ikke kunne ha vært født før denne tiden, ellers ville han ha vært mer enn 30 år gammel da han begynte sin forkynnelse. Heller ikke kunne han ha vært født senere i år 2 f.Kr. slik noen antar, for da ville han bare ha vært 28 år gammel da han begynte sin forkynnergjerning. Men Lukas sier klart og tydelig at han var omtrent 30 år gammel.

Når ankom de vise menn?

Men hva skal vi gjøre med beretningen i Matteus 2:16 om at rett før sin død lot Herodes alle barn i Betlehem «fra to år og derunder» bli drept? Dette kunne synes å indikere at Jesus kan ha vært født ett år tidligere enn det som virkelig var tilfelle.

De fleste leser denne beretningen skjødesløst, idet de antar at Herodes visste når Jesus ble født. De tror at han lot barna drepe fordi Jesus måtte ha vært mellom ett og to år gammel.

Tenk et øyeblikk over hvor ulogisk dette ville være. Ville en morder som Herodes vente mer enn ett år etter at vismennene hadde dratt sin vei, før han prøvde å drepe Jesusbarnet? Selvsagt ikke.

Sannheten er at Herodes ikke visste når Jesus ble født. Merk deg hva Skriften beretter: Straks Herodes så at vismennene ikke vendte tilbake til ham, ble han så rasende at han beordret at alle småbarna skulle slaktes «fra to år og derunder, etter den tid han nøye hadde utspurt av vismennene» (Matt. 2:16).

Hva var så den nøyaktige tid som han hadde utspurt av vismennene? Var det datoen da Jesus ble født? Nei! Merk 7. vers i samme kapittel: «Da kalte Herodes hemmelig vismennene til seg og spurte dem nøye om tiden da stjernen hadde vist seg.»

Selvfølgelig!

Vismennene hadde kommet en lang vei fra Østen, og stjernen hadde vist seg omtrent på den tid da Jesus ble unnfanget i Maria, så de kunne forberede seg på å reise til Betlehem mens Jesus fremdeles var liten.

Siden stjernen viste seg omtrent ett år tidligere, tok Herodes ingen sjanser, men fikk hvert spebarn opp til to år drept.

Jesus var noen uker gammel da Herodes døde. Den siste mulige datoen for Jesu fødsel var høsten år 4 f.Kr., før vinteren kom (Luk. 2:8). Dette legger begynnelsen av Kristi gjerning 30 år senere til høsten år 27.

Keiser Tiberius' regjeringstid

En av de viktigste nøkler i kronologien til Kristi gjerning — og likevel en av de tidsangivelser som er vanligst misforstått — er det 15. år av keiser Tiberius' regjeringstid. Lukas forteller oss at døperen Johannes begynte å forkynne i hans 15. år.

Når var dette femtende året?

Vanskelighetene oppstår fordi man har antatt at det er flere mulige datoer å regne keiser Tiberius' regjeringstid ut fra. Tiberius ble ganske riktig gjort til medhersker sammen med keiser Augustus, helt på slutten av år 11 e.Kr. eller på begynnelsen av år 12 e.Kr. Den nøyaktige måned er ikke kjent, men det spiller ingen rolle, siden keiseren likevel ikke regnet de årene han var medregent med Augustus, med som sine offisielle år.

Tiberius regnet sin regjeringstid fra det øyeblikk han hadde makten alene i august år 14 e.Kr. Tiberius' 15. år begynte den 1. oktober år 27.

I det nære Østen, hvor Lukas levde, løp Tiberius' første år fra august til slutten på det kalenderåret, dvs. 30. september år 14. Tiberius' annet år begynte 1. oktober og strakte seg til 30. september år 15. Den offisielle syriske kalender som da var i bruk, begynte med høstmånedens oktober.

På begynnelsen av dette 15. året begynte døperen Johannes å kalle til omvendelse i traktene omkring Jordanelven før Jesus ble døpt av ham. Johannes' forkynnelse varte flere uker før Jesus ble døpt.

Legg merke til hvordan dette passer sammen med neste bevis.

Når var Pilatus landshøvding?

Lukas nevner at Pilatus var landshøvding i Judea da Johannes mottok sitt kall: «I det femtende år av keiser Tiberius' regjering, mens Pontius Pilatus var landshøvding i Judea ... kom Guds ord til Johannes» (Luk. 3:1-2). Pilatus hersket i ti år.

Pilatus ble avsatt noen få måneder før påsken ved slutten av sitt tiende år. Han seilte i all hast til Rom for å appellere til keiser Tiberius. Underveis kom nyheten om Tiberius' død. Dette står å lese i Josefus' *Den jødiske arkeologi*, 18. bok, 6, 2.

Siden Pilatus hadde det travelt med å nå Rom, må han ha reist før keiseren døde, noe som skjedde i mars år 37.

Ti år før dette er omkring begynnelsen av år 27, da Pilatus begynte sitt stattholderskap. Her er hva *International Standard Bible Encyclopedia* sier i sin artikkel «Pilate»: «Pilatus' embetstid er vanligvis antatt å være fra år 26 til 36 e.Kr. . . Tiberius døde den 16. mars år 37. En slik utsettelse [i Pilatus' reise til Rom] er ufattelig i betraktning av omstendighetene; av dette følger [at] perioden for hans stattholderskap [er] 27-37 e.Kr.»

I artikkelen «Pilate» hevder *New Schaff-Herzog Encyclopedia*: «Han etterfulgte sannsynligvis Gratus i år 27 e.Kr. og avsluttet sitt stattholderskap tidlig i år 37; det er ikke rimelig at Pilatus brukte mer enn ett år på sin tilbakereise til Rom ... og han ankom dit etter Tiberius' død, som fant sted 16. mars år 37.»

Utnevnelsen av Pilatus kan ha funnet sted så tidlig som i november år 26, og han tiltrådte sitt embete i Judea tidlig i år 27. Siden Pilatus ikke begynte sitt stattholderskap i Judea før i begynnelsen av år 27, og siden Tiberius' 15. år ikke begynte før i oktober samme år, må døperen Johannes ha begynt sin forkynnelse i de første dagene av oktober år 27.

Jesus må derfor ha begynt sin forkynnelse høsten 27 e.Kr. Ingen annen tidsangivelse passer med alle beviselige fakta.

For å finne datoen for korsfestelsen, trenger vi nå bare

å finne ut hvor lenge Jesu forkynnertid varte.

Hvor lenge varte Jesu forkynnelse?

Profeten Daniel forutsa at lengden på Kristi gjerning når han kom første gang for å stadfeste den nye pakt, ville være en halv profetisk uke, som er på syv år.

Midt i denne profetiske uken lot han seg ofre for verdens synder, og gjorde det dermed ikke lenger nødvendig med ofringer for synd. Han ble «utryddet» midt i uken, slik at hans forkynnertid da han kom første gang, ble på 3½ år (Daniel 9:26-27).

«Og du skal vite og forstå: Fra den tid ordet utgår om å gjenreise og ombygge [eller rettere: oppbygge] Jerusaleem, inntil en salvet, en fyrste, står frem, skal det gå syv uker og to og seksti uker» — 69 profetiske uker, eller 483 år.

Det var 62 profetiske uker, eller 434 år (62x7), fra Artaxerxes 1s dekret i år 457 f.Kr. til beslutningen om å tilskjære stenene for å gjenreise tempelet, ble tatt. Dette skjedde i Herodes' 15. år i år 23 f.Kr. Og det tok syv profetiske uker, eller 49 år (7x7) frem til år 27 e.Kr.

«Og etter de to og seksti uker skal den salvede utryddes, [men ikke for seg selv — eng. overs.]... Og én uke skal gjøre pakten fast for de mange.» Denne profetien er ennå ikke fullstendig oppfylt.

Hvorfor ikke? Fordi «i midten av uken skal slaktoffer og matoffer opphøre.» Han døde for verdens synder i midten av uken.

På en måte er dette en dobbel profeti. Kristus døde midt i en profetisk uke på 7 år, etter tre og et halvt års forkynnelse, men han døde også midt i uken — på en onsdag!

La oss nå gå til evangeliene for å finne beviset på at Jesu forkynnertid var på nøyaktig 3½ år. Det må ha vært tre påsker i løpet av de tre årene hans forkynnelse varte, og en fjerde på den siste dag av hans jordiske liv — korsfestelsesdagen.

Den første påsken falt i år 28 og blir omtalt i Johannes 2:23. I de følgende uker tilbragte Jesus tiden med å døpe i Judea (Joh. 3:22).

Den neste tidsreferansen finner vi i Johannes 4:35, hvor det blir nevnt at det er fire måneder til neste innhøstingssesong, påsken i år 29. Så denne tidsreferansen må gjelde fra den niende måned, eller kislev i desember år 28, bare noen dager før Jesus offentlig begynte å forkynne evangeliet i synagogene i Galilea etter at døperen Johannes var kastet i fengsel (Apg. 10:37; Joh. 4:43-45).

I Lukas 6:1 finner vi den neste tidshenvisningen — «den nest-første sabbat». Dette viser til den annen av de syv sabbatene som ble talt fra påske til pinse. Så her ser vi altså en påske nummer to, som falt i år 29 i Jesu forkynnertid.

I Johannes 6:4 er det enda en påske, som bringer oss til en onsdag i år 30: «Og påsken, jødernes høytid, var nær.» Dette var den tredje påsken i Jesu gjerning.

Den fjerde og siste påsken blir nevnt av alle evangelieskriverne. Se Johannes 11:55: «Men jødernes påske var nær, og mange dro før påsken fra landet opp til Jerusalem for å rense seg.»

Denne siste påsken fullførte en forkynnertid på tre og et halvt år, fra høsten år 27 til våren år 31, da påsken som Kristus ble korsfestet på, falt på en onsdag.

Siden Jesus ikke begynte sin 3½-årige gjerning senere enn år 27 e.Kr., kunne han ikke ha blitt korsfestet så sent som i år 33 e.Kr. Det var derfor ingen påske som falt på en fredag under hele hans forkynnertid!

Ja, historien beviser at tradisjonen med at Jesus ble korsfestet på en fredag og så oppstod igjen påskesøndagsmorgen, er falsk!

HISTORIENS MEST BETYDNINGSFULLE LØVHYTTEFEST DATERER KORSFESTELSEN

Nesten ingen har sett det faktum at *Bibelen* daterer Kristi prestegjerning og året for korsfestelsen.

Og hvordan daterer Bibelen dette?

Ved å ta vare på historien om den siste løvhyttefesten under Jesu virke! Apostelen Johannes bruker nesten en femtedel av sitt evangeliet på den.

Den hendelsen vi skal lese om, begynner i Johannes 7 og fortsetter like til 10. kapitel, 21 vers. Slå det opp i Bibelen og se hvordan Bibelen daterer hendelsen.

Hva Johannes skrev

Bakgrunnen for denne historiske høytiden finnes i Johannes 7:1 «Siden dro Jesus omkring i Galilea. Han ville ikke være i Judea, fordi jødene stod ham etter livet. Det var like før løvhyttefesten, en av jødernes høytider.»

Det var syv måneder før påsken og korsfestelsen, og lederne i Judea hadde allerede begynt å søke en mulighet til å drepe Jesus. Selv Jesu brødre var forarget på ham. Spot-tende sa de til ham:

«For ingen virker i det skjulte, hvis han vil bli kjent. Når du nå gjør slike gjerninger, så stå frem for all verden!» (vers 4). Jesus forsøkte ikke å komme i offentlighetens søkelys,

men det visste brødrene hans ikke.

Jesus sa til sine brødre: «Dra I opp til høytiden; jeg drar ennå ikke opp til denne høytid, ti for meg er tiden ennå ikke inne» (vers 8 — dansk 1948). Mange moderne oversettelser utelater feilaktig ordet *ennå* i Jesu uttalelse: «Jeg drar *ennå* ikke opp til denne høytid.» Med dette svaret forble Jesus tilbake i Galilea.

La oss fortsette: «Men etter at brødrene hans var dratt opp til høytiden, dro han også av sted, ikke åpenlyst, men uten at noen la merke til det» (vers 10). Apostelen Johannes refererer til denne kommende høytiden i 7:2 som «en av jødernes høytider». Høytiden er *Guds* høytid. Det var han som innstiftet den.

Men siden jødene var en nasjon så vel som en menighet, var denne høytiden også blitt en nasjonal høytid med spesielle tempelseremonier og andre nasjonale skikker. «Det var alt midt i høytiden da Jesus gikk opp på tempelplassen og begynte å undervise. Jødene undret seg og sa: Hvor har han sin lærdom fra, han som selv ikke har fått noen opplæring?» (vers 14–15).

Selvsagt studerte Jesus! Men han hadde ikke vært en student under fariserne eller saduseerne. Da Jesus var 12 år gammel, ble han funnet av foreldrene sine «blant lærerne, [idet han] lyttet til dem og stilte spørsmål. Alle som hørte ham, undret seg over hans forstand og over de svar han gav» (Luk. 2:46–47).

Jesus svarte sine kritikere denne fjerde dagen i høytiden med ordene: «Min lære er ikke min egen, den er fra ham som har sendt meg. Den som vil gjøre hans vilje, skal kjenne om læren er av Gud, eller om jeg har den fra meg selv... Har ikke Moses gitt dere loven? Men ingen av dere holder loven. Hvorfor ønsker dere da å drepe meg?» (Joh. 7:16–17, 19).

Jesu lære kom fra Gud. Han viste til loven som grunnlaget for sann karakter. Han utfordret dem som hadde tanker om drap, stikk i strid med loven. For å rettferdiggjøre seg selv, anklaget de på sin side Jesus for å være demonbesatt (vers 20).

De neste to dagene diskuterte folket seg imellom om Jesus virkelig var Kristus, Messias. «Når Messias kommer, skal han da gjøre flere tegn enn denne mannen har gjort?» (vers 31).

Striden tilspisser seg

Johannes fortsetter: «Fariseerne hørte at folket gikk og hvisket slik om ham, og overprestene og fariseerne sendte nå ut sine menn for å gripe ham» (vers 32). Da mennene kom nær Jesus og hørte ham tale, ble de meget imponert. Det var nå den syvende dagen i løvhyttefesten.

(Løvhyttenes høytid går over syv dager. Den følges av en åttende dag, som er en årlig helligdag. Denne åttende dagen — se 3. Mosebok 23:36, siste halvdel — har ikke noe spesielt navn i Det gamle testamente.)

På denne syvende eller siste dag i løvhyttefesten var det en stor avslutningsfeiring på tempelseremoniene. Mengder med vann ble bragt frem for folkets åsyn og øst ut, som en forberedelse til den siste eller åttende dagen i høytidssesongen.

Denne sermoneien var til minne om en hendelse som er beskrevet i 1. Samuel 7:5-6. Der kan vi lese at profeten Samuel samlet folket ved Mispa. Dette skjedde tydeligvis under løvhyttefesten. (Dette var før Salomos tempel var bygget i Jerusalem.) Samuel «hentet vann og øste det ut for Herrens åsyn».

Jødene hadde gjentatt denne tradisjonelle seremonien midt under den store feiringen ved slutten av festens syvende dag. På slutten av denne dagen og ved begynnelsen av den siste og åttende dagen, ved solnedgang, stod Jesus frem (Joh. 7:37) og kunngjorde: «Den som tørster, la ham komme til meg og drikk! Den som tror på meg, fra hans indre skal det, som Skriften har sagt, renne strømmer av levende vann.»

Apostelen Johannes forklarer for sine lesere hva Jesus mente, og hva denne glade festen faktisk betød: «Dette sa han om den Ånd de som trodde på ham, skulle få. For Ånden var ennå ikke kommet, fordi Jesus ennå ikke hadde fått del i herligheten» (vers 37, siste halvdel, til 39).

Jesu evangelium åpenbarer veien til frelse, veien til evig liv. Mennesket er født dødelig og kjødelig. Det har ikke noe evig liv naturlig iboende i seg. Det trenger den udødelige, evig levende Guds Ånd.

Denne ånden er gjort tilgjengelig for mennesker gjennom Jesus Kristus, som gav seg selv for verdens synder, og som

ble begravet og gjenoppreist, fór opp til Gud Fader, ble herliggjort og nå, som yppersteprest og vår personlige forsvarer, gjør tjeneste for oss ved Guds trone.

Dette var Jesus budskap i de første timene av den åttende dagen, som de kristne begynte å kalle «den siste store dag». Denne årlige helligdagen gir et bilde på en tid da Guds styre er opprettet over den hele jord.

Frelsen er åpnet for hele verden. De som nå er kalt og utvalgt, vil styre med Kristus ikke bare i 1000 år (Åp. 20:4), symbolisert ved de syv dagene i løvhyttefesten, men også under dommen (bedømmelsen) etter den annen oppstandelse (Åp. 20:11-12). Denne siste store dag er et bilde på denne store begivenheten da alle som har levd og dødd i åndelige uvitenhet, vil få kjennskap til sannheten og til frelse. Ut av de helliges innerste vesen vil det flyte elver med åndelig vann som omvender verden.

Da vaktene hørte disse ordene fra Jesus, gikk de samme kveld tilbake til yppersteprestene og fariseerne uten å ha tatt Jesus til fange (Joh. 7:45). «Hvorfor har dere ikke ført ham hit?» spurte yppersteprestene og fariseerne. «De svarte: Aldri har noe menneske talt slik som denne mannen» (vers 46).

Forsøk på å få Jesus i en felle

La oss nå lese videre fra 7. kapitel 53. vers: «Så gikk de hjem hver til sitt.» Fortellingen fortsetter i 8. kapitel 1. vers: «Jesus gikk ut til Oljeberget. Tidlig neste morgen kom han til templet igjen. Folkemengden samlet seg om ham, han satte seg ned og begynte å undervise dem.»

Etter en natts hvile befant folket seg igjen ved Jesu føtter, ivrige etter å høre ham. Det var om morgenen på årets siste høytid, den åttende dag (dagen vi nå kaller den siste store dag) som fulgte umiddelbart etter den syv dager lange løvhyttefesten.

Neppe hadde Jesus begynt å undervise, før de skriftlærde og fariseerne kom. De hadde utklekket en plan i løpet av natten for å lure Jesus slik at de kunne ha en grunn til å arrestere ham.

Sammen med dem kom en kvinne som var blitt grepet i hor. Istedenfor å hjelpe henne i stillhet til å overvinne sin synd, gjorde de henne til et offentlig skue: «I loven har Moses

påbudt at slike kvinner skal stenes. Hva sier så du?» (vers 5).

Jesu skarpsynte svar var hans budskap på denne hellig dagen: «Den av dere som er uten synd, kan kaste den første stenen på henne» (vers 7).

Ydmyket forlot de skriftlærde og fariseerne stedet en etter en, de eldste først. «Kvinne,» sa Jesus, «hvor er de? Har ingen fordømt deg? Hun svarte: Nei, Herre, ingen. Da sa Jesus: Heller ikke jeg fordømmer deg. Gå bort, og synd ikke mer fra nå av!»

Denne fortellingen om kvinnen som ble tatt i hor, er feilaktig utelatt eller plassert i en fotnote i moderne oversettelser. Det er en høyst viktig del av historien.

Så begynte Jesus å forklare for folket som hadde vært vitne til dette stygge opptrinnet, at «jeg er verdens lys. Den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livets lys» (vers 12). De millioner av mennesker som opp gjennom historien har levd og dødd i åndelig mørke, vil sannelig se sannhetens lys — etter de tusen år i en oppstandelse nr. to.

Da Jesus forklarte dette, tok fariseerne som hørte på ham, anstøt (vers 13). De anklaget Jesus for å føre falskt vitnesbyrd — at evangeliet hans var en løgn og kom fra djevelen.

«Jesus svarte: Hvis jeg ærer meg selv, er min ære ingen ting verd. Men det er min Far som ærer meg, han som dere kaller deres Gud. Dere kjenner ham ikke, men jeg kjenner ham. Dersom jeg sa at jeg ikke kjente ham, var jeg en løgner, slik som dere. Men jeg kjenner ham og tar vare på hans ord... Da tok de opp stener for å kaste på ham» (Joh. 8:54-59; norsk 1978).

Vi fortsetter historien i Jac. Chr. Lindbergs dansk-norske oversettelse av 1854: «Men Jesus skjulte seg, gikk ut av tempelet og gikk midt igjennom dem, og således unnkom han. I forbigående så han et menneske, som var blind fra fødselen» (Joh. 8:59; 9:1). Jesus la leire på øynene hans og helbredet mannen. Den blinde mannen som nå var helbredet, ble raskt ført frem for fariseerne.

Apostlen Johannes understreker spesielt tiden da denne helbredelsen fant sted. «Men det var sabbat den dag da Jesus gjorde deigen og åpnet hans øyne» (Joh. 9:14; norsk 1930, se også vers 16). Så dagen som fulgte etter den syvende eller

siste dag i den syv dager lange løvhyttfesten, var ikke bare en årlig helligdag, men også en ukentlig sabbat.

Dette fastlegger dagen til høsten år 30. e.Kr. I det året falt den siste helligdagen, den åttende dagen, på sabbaten den 7. oktober. Denne datoen faller sammen med den nøyaktige datoen på den faste jødiske kalender for det året. Men den åttende dag falt ikke på en sabbat i år 29 e.Kr., slik den måtte ha gjort hvis de som antar at korsfestelsen falt i år 30 e.Kr., hadde hatt rett. Ei heller på en sabbat i år 32 e.Kr., slik den måtte ha gjort om den katolske tradisjonen med en korsfestelse i år 33 e.Kr. var rett.

Neste vår (år 31 e.Kr.) falt påsken og korsfestelsen på en onsdag. Denne kombinasjonen med den åttende eller siste store dag på en sabbat og påsken på en onsdag, forekom ikke noen annen gang i løpet av Jesu prestegjerning! Ei heller ville en slik kombinasjon ha vært mulig noen gang i løpet av Jesu forkynnelse om fariseernes og rabbinernes *senere*, midlertidige skikk med å observere nymånen, stod ved makt i løpet av Jesu prestegjerning.

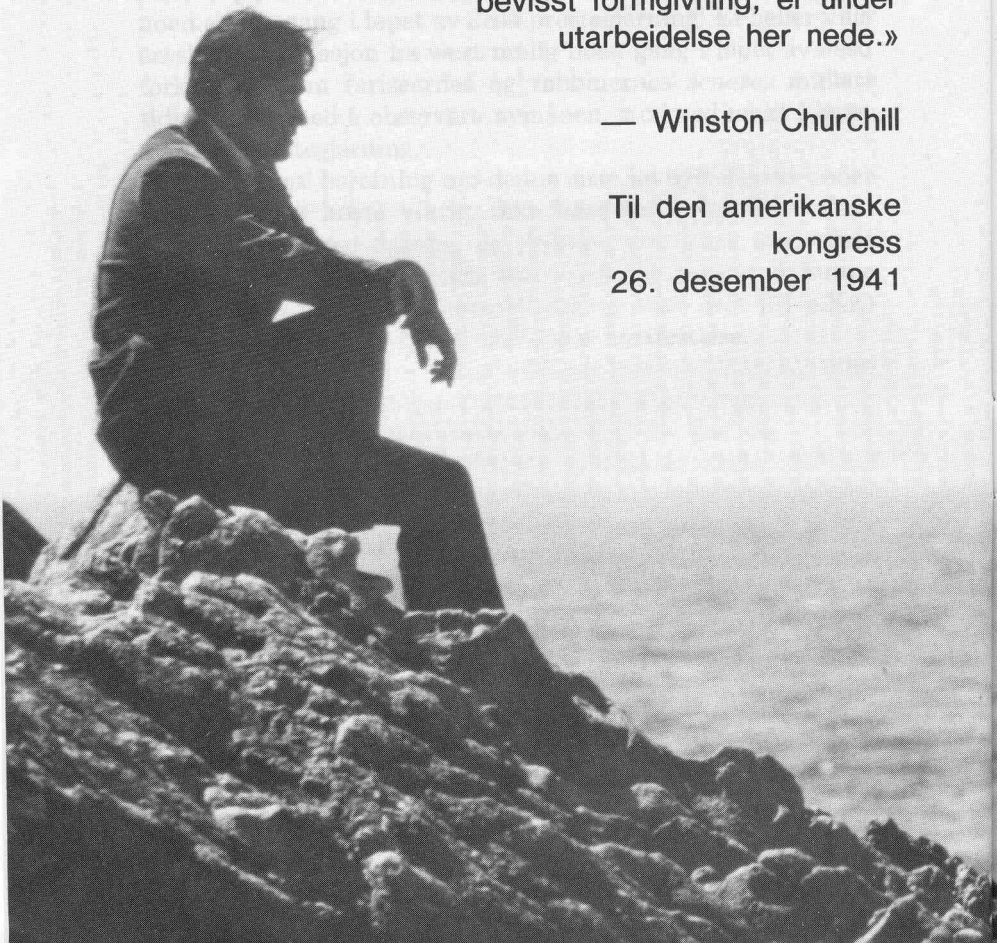
Johannes' beretning om denne siste løvhyttfesten under Jesu virke er høyst viktig, ikke bare for å åpenbare Jesu budskap på disse dagene, og dermed meningen med disse høsthøytidene i Guds plan, men også for presist å kunne datere tiden for hans prestegjerning og selve året (31 e.Kr.) og selve ukedagen (onsdag) for hans korsfestelse.

Hvorfor ble vi født?

«Jeg vil si at det menneske i sannhet må ha en blind sjel som ikke kan se at en stor hensikt, en bevisst formgivning, er under utarbeidelse her nede.»

— Winston Churchill

Til den amerikanske
kongress
26. desember 1941

Churchill forstod at menneskenes blod, svette og tårer ikke er forgyldes. Det var ikke meningen at livet skulle være formålsløst, det var ment som en rik og givende opplevelse. Fra fødselen av er hvert menneske i besittelse av et utrolig potensial, som få utvikler eller til og med er klar over. Det synes ikke å være noen samstemmighet om hva mennesket er eller hvorfor det eksisterer, hvis det i det hele tatt er noen mening. Det er et formål med livet som vitenskapen ikke har oppdaget og religionene ikke har forklart. Det finnes universelle formål som fører til overstrømmende liv og lykke i en frustrert verden. Du kan få ditt gratis eksemplar av *Hvorfor ble vi født?* (også på dansk: *Hvorfor blev vi født?*) ved å sende din forespørsel til vår adresse nærmest deg. Se adresselisten bakerst i boken.

Hvorfor
ble vi
FØDT?

Bibelen er brennaktuell

Tro det eller ei, men Bibelen ble skrevet for oss i dag, for vår tid — vår generasjon! Bibelen er mer à jour enn noen annen bok.

På sidene i denne «boken som ingen kjenner» er årsakene til alle dagens plager åpenbart — årsakene til sosiale problemer, økonomiske problemer og selv årsakene til trusselen om den kjernefysiske utslettelse som i dag henger over menneskeheten.

Bibelen viser hvor verdensbegivenhetene fører oss hen og hva det endelige resultat vil bli.

Men ironisk nok, denne «bøkenes bok» er den minst forståtte av alle bøker!

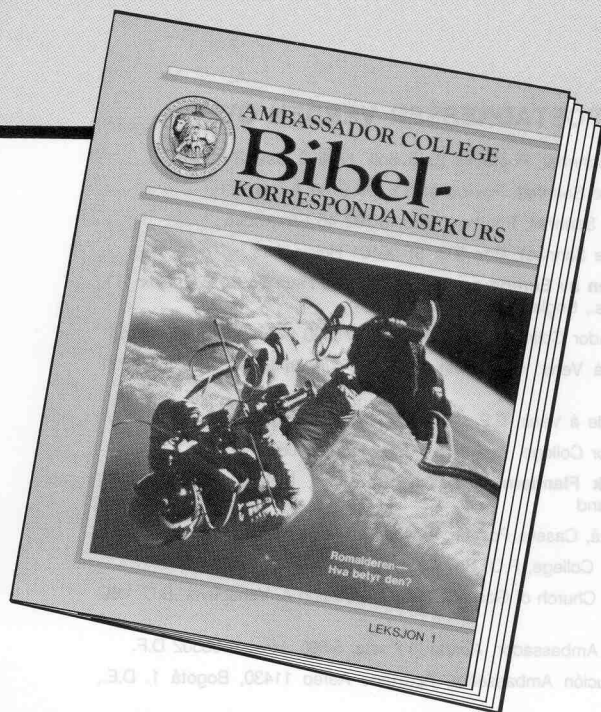
Hvorfor?

Ganske enkelt fordi de fleste som prøver å lese den, ikke forstår den og dermed antar at den er avleggs og irrelevant.

Men *du* kan forstå den.

Her er hvordan!

Ambassador College har med sitt korrespondanse-kurs hjulpet tusenvis til å bli «bibelkyndige». Dette enestående kurset i bibelsk forståelse har ledet kurs-

deltagere i nesten alle land på jorden til større kjennskap til Bibelen og dypere forståelse av den.

Dette kurset er formet slik at det leder deg i et systematisk studium av Bibelen — med Bibelen som eneste lærebok.

Ett for ett blir hovedtemaer av livsviktig betydning i vår fullautomatiserte tidsalder omhyggelig gjennomgått og klarlagt i hver leksjon.

Det er gratis. Bare skriv til nedenstående adresse og be om å bli notert som student. Du vil bli glad for at du gjorde det.

AMBASSADOR COLLEGE
BIBEL-
KORRESPONDANSEKURS
Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2, Norge

Om du bor utenfor Norden, finner du våre adresser verden over bakerst i heftet.

VÅRE POSTADRESSER VERDEN OVER

- Norge:** Den Enkle Sannhet, Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2
- Danmark:** Den Enkle Sannhet, Postboks 211, DK-8100 Århus C
- Sverige:** Den Enkle Sannhet, Postbox 5380, S-102 46 Stockholm
- Finnland:** Den Enkle Sannhet, Box 603, SF-00101 Helsingfors
- Storbritannia, resten av Europa og Midtøsten:** The Plain Truth, P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., England WD6 1LU
- Tyskland:** Ambassador College, Postfach 1129, D-5300 Bonn 1, Vest-Tyskland
- Sveits:** Le Monde à Venir, Case Postale 10, 91 rue de la Servette, CH-1211 Genève 7
- Frankrike:** Le Monde à Venir, B.P. 64, F-75662 Paris CEDEX 14
- Spania:** Ambassador College, Apartado Postal 1230, 28080 Madrid
- Holland og belgisk Flandern:** Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland
- Italia:** La Pura Verità, Casella Postale 10349, I-00144 Roma
- Israel:** Ambassador College, P.O. Box 19111, Jerusalem
- Canada:** Worldwide Church of God, P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- Mexico:** Institución Ambassador, Apartado Postal 5-595, México 06502 D.F.
- Sydamerika:** Institución Ambassador, Apartado Aéreo 11430, Bogotá 1. D.E., Colombia
- Vestindia:** Worldwide Church of God, G.P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936-6063
- Australia, India, Sri Lanka og Sydøstasia:** Worldwide Church of God, P.O. Box 202, Burleigh Heads, Queensland 4220, Australia
- New Zealand og Stillehavsoyene:** Ambassador College, P.O. Box 2709, Auckland 1, New Zealand
- Filippinene:** Worldwide Church of God, P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila 3117
- Syd-Afrika:** Ambassador College, P.O. Box 5644, Cape Town 8000
- Zimbabwe:** Worldwide Church of God, P.O. Box U.A. 30, Union Ave., Harare
- Nigeria:** Worldwide Church of God, PMB 21006, Ikeja, Lagos State
- Ghana:** Worldwide Church of God, P.O. Box 9617, Kotoka Int. Airport, Accra
- Kenya:** Worldwide Church of God, P.O. Box 47135, Nairobi, Kenya
- Mauritius og andre øyer i Det indiske hav:** Ambassador College, P.O. Box 888, Port Mauritius
- USA (verdeshovedkvarteret):** Worldwide Church of God, P.O. Box 111, Pasadena, California 91123

HEFTET ER UTGITT GRATIS AV GUDS VERDENSVIDE MENIGHET I OFFENTLIGHETENS INTERESSE. Dette er gjort mulig ved frivillige tiender og gaver fra Menighetens medlemmer og andre som har valgt å støtte kirkens arbeid. Bidrag er hjertelig velkomne. De som frivillig ønsker å hjelpe og understøtte dette Guds verdensspennende arbeid, ønskes med glede velkommen som medarbeidere i dette store foretagende med å forkynde evangeliet for alle folkeslag.

